

A

183

—

—

VI.

—

Igen szép historia...

Kolozsvár, 1703.

Az RNK Akadémiája Kolozsvári Fiókjának
2. sz. könyvtárában

Felzet: RMK 422.

Igen szép HISTORIA

A

MARIA MAG- DOLNANAK

Sok bűneiből való kegyes
Meg-téréséről.

AZ OLVASÓHOZ:

Vétkes életünknek meg-jobbítására,
Az Istenhez térő útnak járására
Szépen juthatsz, ha nézsz ez Históriara.
Mária Magdolna kegyes példájára.
Azért, e' munkámat, kérlek vedd jó neven,
Több dolgod közt ezt-is olvassad kedvessen;
S szived jobbúlásra példát-is vehessen:
Mellyért Isten áldgjon téged kegyelmesen.



Nyomt: KOLOSVARATT 1703.



Szentül éneklették egy Halott-énekben:
Hadd-el bűneidet, 's élj jámbor életben;
Mária Magdolna példa légyen ebben,
Kiról most éneklek e' rövid Énekben.

2. Rész-szerént felőle szólok Szent irásból,
Rész-szerént pediglen *méditatiokból*;
A' mint meg-olvashadd régi irásokból,
Es egy Magyarnak-is Historiájából.

3. Most azért meg-mondom vétkekben esését,
Vakmerően sokszor sok bűnben élését;
Végezetre pedig Istenhez térését,
'S penitentiával kegyelem kérését.

4. Három atyafiak voltak Sidóságba:
Lázár volt az egyik, a' másik Magdolna,
Az harmadik pedig szorgalmatos Mártha,
Mint az *Historicus* ezeket meg-irta.

5. Igen gazdag Fő-rend Syrus volt az Attyok,
Kiról nekik maradt sok jeles jószágok,
Jérusálemben-is egy igen szép házak,
Azon kívül pedig kettő-is volt városok.

6. Attyok hólta után meg-osztottak vala:
Jérusálemi ház Lázaré lett vala;
Magdalom vár, forsal, Magdolnának juta,
Béthánia pedig Mártánál marada:

7. Ott szállott a' Christus-szent Tanítványival,
Es a' szeplőtelen szép Szűz Máriával,
Hogy Galileából fel-jött fárattsággal,
Meg-nyúgott, 's úgy ment-bé a' városba holval.

8. A' Jésus Christusnak ott léteben Mártha,
Sok tsuda-tételit ezenközben látta,
Mellyekből Istennek ő Fiának tudta,
A' mint a' Szent-írás bővenbizonyította.

9. Magdolna pediglen gonosz életet élt,
Mellyért ő hozzája szintén hét ördög fért;
A' bőlts Magyarázó ebben pedig így ért:
Hogy hét ördög lészzen hét halálos bűnért.

10. Ugyan meg-is lehet, mert az undok vétkeket
Keresi az ördög, mint neki fött étkeket:
Azért, ha melly ember szereti a' vétkeket,
Az ördög magának ott lél kies féfzket.

11. Azért, Magdolna-is sok rút vétkeket tett,
Sok ledér ifjakkal gyakran ebédet etti,
Mellyért nevezeti egy bűnös Afzszony lett,
Valamig Istenből bő kegyelmet nem vett.

12. Minthogy a' gazdagság gyönyörűség féfzke:
Sok vigaság nélkül nem esett jól étke,
Afztalanál zengett lassú hegedűtske,
Titkon gyúlt szívében 's öregbedett vétke.

13. Isten igéjében ő nem gyönyörködött,
Jó-tselekedetre nem-is igyekezött,
Sok vitéz ifjaknak bokrétákat kötött,
Kiket füvegekre fajtalanúl fel-tótt,

14. Kendőző vizeit elé készíttette,
Mellyekkel ortzáját gyakran kente fente,
Gombos-tőjét néha meg-melegítette,
Mellyel szemöldökét meg-feketítette.

15. Szép kies kertében nagy kevélyen sétált;
Néha, meleg nyárban, virágok között hált,
Le-fektében pedig egy szóval sem órált,
Világi dolgokban több örömet talált.

16. ölébe hogy vette varró-ládátskáját,
Ablakában ülve dúdolta nótáját,
Világ' ének tölté gyakorta meg-száját,
Gyöngyben öltöztette arany-színű haját.

17. Bűnben élő-szívét meg-sebesítette,
Melly halálos sebét csak nem-is sérlelte,
Az éhel-halókat meg-nem keferülte,
Alamíssa nélkül házából ki-küldte.

18. A' szegényekhez vólt felette kegyetlen,
Haragjában pedig engesztelhetetlen,
Tsak a' maga kedvét kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szűntelen:

19. Némellyet pediglen szemmelintett titkon,
Mikor ki-tekintett az úveg ablakon,
Noha idvezülni fokkal-is jobb vakon,
Hogy-sem el-kárhozni hamis látásokon.

20. Mártha pedig immár kerefztyén lett vala,
Mert Christus Urunktól fokát tanúlt vala,
De hogy őtse felől szomorú hírt halla,
Szívében miatta erőssen búfúla,

21. Mondván: Vajha őtet én mellém vehetném
Es ha a' Christushoz Magdolnát vihetném!
Tsak egy tanítását hallaná, el hinném,
Hogy pokol tűzéből őtsémet ki-venném.

22. Ő atyafiáért erőssen búfúla,
Néha siralommal a' földre borúla,
Néha a' reménség szívében meg-gyúla,
'S jó szolgájának ilyenképen szóla:

23. Eregy-el Márcella gyorsan Magdolnához,
'S mondjad: hogy jójjön-el mingyárást házamhoz,
Hogy Jérusálembe mennyünk a' Christushoz,
Ki a' meg-térőknek idveséséges bért hoz.

24. Kér.

24. Kérlek, hívd-el veled, 's ügyá ne hadd konyen
Jól tudom szokását, hogy beszéll nagy fennyen;
De te ne félyy tölle, szólj ugyan keménnyen,
Gonosz bűneitől hogy ő meg-rettennyen.

25. Magdolnához gyorsan el-juta Márcella,
'S hát két ifjak közt ül, mindeniknek tolla,
Köszöne nékiek 's előttök meg-állá,
Akkor Magdolnának ilyenképen szóla:

26. A' te nénéd Mártha néked ezt izeni:
Nem jó mindenkoron tsak fajtalanzkodni,
'Téged most haza vár, 's veled akar járni,
Jérusálembe hiv idveség tanulni:

27. Ott vagyon a' Christus az Istennek Fia,
Attya kegyelmének tündöklő záfzlója,
A' szép Mennysországnak fényes koronája,
Ki a' bűnösöket őmagához hívja.

28. Hadd-el az henycélst, 's igé gyorsan kelj-fel,
Meg-hagyá Afzszonyom, hogy ne hagyjalak-el:
Mert Jérusálembe mind együtt mennyjünk-fel.
'S lelkünket újítsuk Isten igéjével.

29. Szintén most az gondom, felele Magdolna,
Tsak kisebb gondom-is annál nagyobb vólna;
Inkább ő-is bátor közöttünk tombolna,
Hogy sem haszontalan helyre farsángolna.

30. Nintsen semmi gondom szentség tanulásra,
Bőven kell főzernem nékem vatsorára,
Azonban fel-ugrék 's futá a' konyhára,
Akkor úgy kiálta Márcellának hátra:

31. Eregy gyorsan haza, 's mondjad ezt Nénémnek
Vendégim vannak most, 's bizony nem mel etek,
Nemes nemből való, nem embertelenek,
De méltán meg-szólnak ha hazúl el-mégyek.

A 3

32. E

32. Ezze a izolgaló mēne haza-felé,
8 kegyes Afzfzonyát imádkozva lelé,
Mit hallott 's mit látott végre meg-beszéllé;
Mellyekért a' Márthát bú bánatbé-telé:

33. Egy egész nap estig búvában sirt vala,
Szájába kenyeret 's vizet sem vött vala,
Az Istennek sirva úgy könyörög vala,
Hogy meg-térő lelket Magdolnának adna.

34. Meg-jelenék néki éjtszaka lelkében,
Hogy atyafiával maga legyen szemben,
Fedgye-meg haraggal, intse-is csak szépen,
'S úgy mégyen Magdolna fel Jérusálemben.

35. Azért, a' szép hajnal hogy fel-pirossúla,
Mindgyárt kegyes Mártha ötséhez indúla,
Az úton magában erőssen bússúla,
'S akkor oda jutván Magdának így szóla,

36. Edes kedves ötsém Mária Magdolna,
Melly jó-akarattal szivem hozzád vólna!
Most idveffégedre atyádfia szólna,
'S örülne a' lelkem ha nálad szóm fogna.

37. Kérlek édes ötsém, Nemzetünk virágát,
Edes Nemzetünknek meg-maradó ágát
Ne szennyezd rút hirrel 's Atyánk koporsóját!
Hogy közönségeffen ne szenvedgyük búvát.

38. Hadd-el e' világi rút gyönyörűséget,
Rút trágár ifjakkal való vendégséget,
A' kegyetlenséget, 's a' nagy kevélységet:
Mert, bizony, pokolra visznek azok téged.

39. Nints derekas hasznok e' világi jóknak,
Mint a' fűst és pára, hirtelen el-múlnak,
Egy szempillantásban tölled el-fordúlnak
Az halál poszlái mihelyt nálad szálnak.

40. Tu-

40. Tudodé, az halál senkinek nem kedvez?
Gyorsan-járó nyila el jut mindenekhez,
Siralmat zendít-fel valahová evez,
Nints néki irgalma, 's nem tud kegyelemhez.

41. Ifjúi erődben ha most örvendezhetsz,
Es ha egy-keveffé vigasságban lehetsz,
'S ha ma vig ortzával egészségben élhetsz,
Holnap sárga szinnel koporsóba léphetsz:

42. Onnét ísmét néked fel-kell ámtámadnod,
Az Itélet napján elő-kell állanod,
Minden bűneidről számot-is kell adnod,
Jaj! jó ötsém akkor hol kell meg-maradnod?

43. Azért, életedben ha mi vagyon hátra,
Fordítsd az Isteni kegyes szolgálatra;
Hogy mikor jutándasz halálos órádra,
Leelkedet örömmel bizhasd szent Uradra.

44. Vajki ékes dolog az Istent szolgálni,
'S az el-vesztő bűnnek gyorsan bútsút adni:
Mert jobb a' Christussal örökké vigadni,
Hogy-sem mint pokolban éktelenül sirni.

45. Azért, édes ötsém, ne tégy bűt szivemben,
Ne mozdíts több sirást szomorúlelkemben,
Hanem készűlj gyorsan, 's jer Jérusálemben,
Mi Idvezitőknek szavát vedd tüledben.

46. Meg-érted szivednek lelki vidúlását,
Tsak egyszer halljad-is Christus tanítását,
Attya kegyelmének gazdag ki-ontását.
'S meg-térő bűnőshöz szép vigasztalását.

47. Imár kely-fel, 's jere mert tsak alig várlak,
Az örök életnek útára most hívlak,
Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak,
Indúilly idveffégre, bizony itt nem hagylak.

A 4

48. Hogy

48. Hogy beszédit Mártha el-kezdé végezni,
Mária Magdolna kezd gondolkodni,
Ugy tetszék, szívében meg-kezdé lágyúlni,
'S illyen értelemmel kezdé beszélgetni:

49. A' te intésekre mit nem tselekedném?
Im majd el-kétfülök, 's el-mégyek jó Néném;
De talám azt várnád, hogy gyászba öltözném,
Ekes ruháimat magamról le-vetném.

50. Jóakaróimat hogy mint hátra hagynám,
Vitézlő rendeknek egy szómat se adnám,
Illyen szándékokat jó Néném ha tudnám,
Tsak egyet sem lépném, inkább itt alunnám:

51. Betsületlenségre fejemet nem adhadd,
Utban lakom, 's hozzám Vitéz néptart, tudhadd,
Kiknek hideg téiben lovok-is jól futhat,
En nem ronthatom-el a' nagy ország-utat.

52. Gondolá a' Nénnye: de tsak most el-jönél,
Nem kívánnám tölled, hogy gyászba öltöznél;
Christus intéiben ha réztes lehetnél,
E' világi jóktúl, tudom bútsút vennél.

53. Jérusálem felé ottan indulának,
Sok szép dolgok felől az útban szólának,
A' mint ez szokások az atyafiaknak,
A' kik szeretettel egymás között vannak.

54. Hogy Jérusálembe jutottanak volna,
Az Ur Christus felől tudakoznak vala,
'S megérték, hog' tsak most templóba ment volna,
Azért ő utánna gyorsan mennek vala.

55. Hogy prédikállani Christus elő-állá,
'S a' fel-gyúlt sok népnek szólai akar vala,
El-juta Magdolna, mint egy kevély páva,
Mindenfelé vigyáz, 's öltözeti czifra.

56. A-

56. Arany-perecz vala karjában 's könyökén,
Aranyban foglalva drága függő mellyén,
Virágos smaragdus tündöklék két fülén,
'S fénlék a' drága gyöngy szoknyája perémjén.

57. Kit a' Jésus Christus mikoron meg-néze,
Mint egy kárhozatra valót úgy tekinté;
Mellyen Magdolnának szíve meg-rettene.
Mint egy sarga halott olyanná lett színe:

58. Igen nagy félelem érkezék szívére.
Ugy tetszék, hogy éppen meg-hidegült vére,
El-hagyván ereje gyorsan esék térdre,
Siralmas szemeit fordítá a' földre:

59. Kétségben-esésnek nem sok héja vala,
'S egy szempillantásban szintén el-vész vala;
De hogy hívott színet Mártha nézi vala,
Akkor lassúsággal ötsének így szóla:

60. Ne félj, bátorkodjál, 's majd vigasztalást vésd,
Hogyha életednek jobbulásában lélsz;
Ha jó reménységgel az Ur Christusra nézsz,
Meg-könyörül rajtad, 's majd kegyelmesen néz,

61. Siralmas szemeit Magdolna meg-törle,
'S nagy alázatosan Christust meg tekinté:
Hogy lelki sebeit a' Jésus meg-néze,
Kemény tekintettel többé nem tekinté.

62. Mert látá szívében élet jobbítását,
Penitentiára hittel indulását,
Sok bűnei ellen lelki hartzolását;
Azért így indítá Christus tanítását:

63. En vagyok a' Christus az Istennek Fia,
Atyám kegyelmének ki-osztogatója,
Lelki betegeknek igaz orvoslója,
'S a' bűn béklyójának meg-öldozgatója.

A 5

64. Valakik a' bűnben eddig fáradtatok,
'S annak terhe alatt le-tsüggött nyakatok,
Ideje nyugodni, hogy munkálkodgyatok;
Jöjjetek hát hozzám! 's ihon meg-ujjúltok.

65. E' világ romlását, bizony, nem kívánom;
De főt e' világért váltságul adatom,
Atyám akarattját néktek prédikállom.

'S a' meg-térő bűnöst nagy örömmel látom.

66. A' jól lakott méhnek nem szűkség a' virág,
Az egészségesnek nem kell az orvosság,
De a' fétéségben kiket tart a' rabság,
Azoknak küldetett általam szabadság.

67. Emberi nemzethez Atyám szerelméjért,
Botsáttattam tőlle a' vétkes világért,
Hogy a' meg-térőknek iszonyú vétkekért,
Halálban áldozván ontsak büntelen vért.

68. Légyen, Halgatóim, szívetek példája,
Egy aszszony-állatnak el-veszett Drachmája,
Melly hiven keresi, kezében gyertyája,
Meg-lelvén, szomszédit vigaságra hívja.

69. Hallyatok példában egy el-veszett juhót,
Ki a' sereg nyájából mikor el-maradott,
Melly hamar a' pásztor utánna fáradott;
Kit meg-lelvén, vállán vigan haza hozott.

70. Egy tékozló fiú meg-unta hazáját,
Részét ki-is vévén el-hagyta vólt Attyát,
'S fertelmes életnek vont a' bűdös hamvát,
Miglen el-költötte utolsó batkáját.

71. De mikor vétkeből visszafért Attyához,
Mindgyárt Attya néki újjába gyűrűt hoz,
'S kegyes szívet mutat a' siránkozóhoz,
Barátit jól lakni ültetvén asztalhoz.

72. Elveszett drakmának én vagyok gyertyája,
El-tévedett juhok vagyok őrállója,
Tékozló fiúnak Attyához hívója,
'S bűnökért siróknak meg-vigasztalója.

73. Valaki én bennem igaz hitel hiszen,
'S az irások szerint róllam vallást téssen,
Győzedelmet azon az Halál nem vészen,
'S az én örömömben kedves vendég léssen.

74. Nem az igazakért jöttem e' világra,
Hogy azokat hívjam meg-jobbításokra;
De a' bűnösöket penitentiára,
Hivom sok vétkeknek meg-síratására.

75. Ha ki pedig meg-tér, bűneit hagyja-el,
'S hitit bizonyítsa jó-tselekedettel!
Mert tsak, Uram, Uram! lassú énekléssel
Az örök-életre senki nem mégyen-fel.

76. Az én beszédimet a' ki tsak halgattya,
Füle mellett pedig folytában botsáttya,
Az olly ember házat fővenyen rakattya,
'S hamar szörnyű kárral a' zápor el-bonttja.

77. A' kik pedig töllem örömeit hallgatnak,
Szófogadó szívet intésemnek adnak,
Azok kősziklára palotát tsinálnak,
'S nem árt a' zuhatar lelki szép házoknak.

78. No azért, valakik szómat hallgattyátok,
Bódogok úgy léfztek, ha meg-fogadgyátok,
'S a' sok gonofságot mindgyárt el-hagyjátok,
Az én Atyám néktek ugy léssen Atyátok.

79. Az örök életre a' ki akar menni,
Az Isten törvényét kell annak követni,
Sok háborúságot örömmel szenvedni,
'S az igazság mellett nyavalyát viselni.

80. Lelki koronátok akkor készítették,
Mikor testeteket értem verik 's ütik,
Gazdag jutalmatok menyben le-tétetik,
'S mennyország kapuja néktek meg-nyittatik.

81. Vastagodgyatok hát igaz szeretettel,
Hogy gyümölcsozzetek jó-tselekedettel;
Tündöklyék lámpáistok világos tűzekkel,
Hogy ne vészszetek-el a' bolond Szűzekkel.

82. Sőt alamisnát-is gyakorta nyujtsatok,
Menyben kintses ládát az által tartsatok;
Ha tsak egy pohárban hideg vizet adtok,
Még azért sem vész-el méltó jutalmatok.

83. Meg-ne utálljátok a' nyomorútlakat,
Kérlek, segéllyétek a' szegény árvákat;
Meg-látogassátok a' beteg ágyakat,
Kiben nyegő testnek élte alig akadt.

84. A' jövevényeket hozzám erefűszétek,
A' ruhátlanokra gondot viseljete,
A' szegény rabokrúl meg-emlekezzetek,
Hogy soha pokolban rabok ne legyetek.

85. Mert midőn el-jövők Angyali seregben,
ülvén ditsőséges Királyi székemben,
'S minden Nemzetségek hogy jutnak előmben,
Igy *pronunciálok* a' nagy Itéletben:

86. Ti jobb-kezem felől álló kegyes népek,
Hitben 's irgalmaság-tételben-is éppek,
'S Atyám örvedetes áldásában szépek,
Fényes országtoknak birására jertek!

87. Mert mikor éh voltam, ennemtiadtatok:
Mikor meg-szomjúztam, innom-is hoztatok:
Ruhátlan koromban meg-is ruháztatok:
Bet g 's fogoly voltam, látnom faradtatok.

88. Hogy

88. Hogy tselekedtétek ezt a' szegényekkel,
Az irgalmaságot a' szűkölködőkkel,
Tanítványim közzül bár tsak kisebbikkel,
Tselekedtétek ezt az ennen fejemmel.

89. De ti, kik bal-kezem felől állottatok,
'S a' jövendő kínra meg-szontvolódtatok,
Minthogy igen gonosz sáfárok vóltatok,
A' pokol sok kínnya léfzen jutalmatok.

90. Mert köztetek sokat szomjúztá's éheztem,
Jövevény 's ruhátlan tömlőtbe vettetem,
Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem;
De soha tölletek meg-nem segítettetek.

91. Nem közlétek semmi jóttanítványokkal,
Gonoszúl élétek e' világi jókkal,
Tsak hasotok hizott nagy gazdagságtokkal,
Háládatlanságot így tótók magammal.

92. Azért, mennyetek-el az örök pokolra,
Olthatatlan tűzzel szikrázó habokra,
Külső fetétséggel meg-terhelt napokra,
'S végetlen tsikorgás szállyon fogatokra.

93. Így az hitetlenek tűzes tóban vésznek,
Soha örvedetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a' kik igyekeznek,
A' szép bódogságnak örökösi léfzenek.

94. A' meg-tért bűnösnek nints pokolra úttya,
Az hitnek pályáját ha igazán futtya:
Mert piros véremnek meljemen majd kúttya
Meg-nyilik, 's a' bűnőst szépen meg-tisztíttya,

95. A' kik intésemnek örömeit engednek,
'S penitentiával bűnnek véget vetnek,
A' szép mennyországnak birtokában léfzenek,
'S meg-hirvadhatatlan koronákat vésznek.

96. Merr

96. Mert a' végső napon trombitazengésben
Ki-hivom a' sírból, meg-ditsőült testben,
Bé-is viszem őket az örök életben,
Hol örökké lesznek az én örömömben.

M A S O D I K R E S Z.

E Z T hallván Magdolna, örömében sírni,
Lelkében pediglen kezde örvendezni,
Czifra öltözetit magáról le-vetni,
'S ilyen értelemmel kezde beszélgetni:

98. Oh áldott szép napnak gyönyörű órája,
Mellyen a' Christus lőn lelkem órállója!
Vigad immár lelkem, ki az előtt fájja,
Isten írgalmában, 's nem lesz nyavalyája.

99. Oh örvendetes nap, a' mellyen fel-költtem!
Az óra-is áldott, mellyen ide jöttem!
Christus-intésre ugyan meg-éledtem,
'S kárhozatos bűnét lelkemnek le-tőttem.

100. El-hagylak világnak roz gyönyörűsége,
Mellyben eddig szivem mosdatlanul ége;
'S az UR Christus lesz lelkem segítsége:
Sok rút bűneimnek legyen azért vége.

101. El-vesztő gazdagság, mellyel bővölködtem
Gonosz nyájas tréfák, kikben gyönyörködtem;
Czifra ruhák, kiket kevélyen viseltem,
Mind el-maradgyatok, nem kelletek nékem.

102. Mert magamat adom az én Christusomhoz
Bűnös sebeimnek kegyes Orvosához,
'S majdan le-borúlok sírva lábaihoz,
Tudom hogy nékem-is ingyen kegyelmet hoz.

103. Nem maradok tőle többé el sohova,
Tőle hallgatok én éltemben mindenhá,

Véle járok mikor mégyen valahova:
E' világ kintsénél mert jobb egy szép szava.

104. Oh én életemnek édes vezérlője,
Atyád haragjának meg-engesztelője,
Vétkes embereknek békeiség szerzője,
Jesse gyűkerének virágos veszteje.

105. Im te hozzád jöttem, 's tégedet kereslek,
Fáradhatatlanul éltemben követlek,
Vétkeimről félve csak téged követlek,
'S ne hagyj bűneimben meg-epednem, kérlek!

106. Mert meggyűlta' lelkem kegyes intéfédde
Szent tanításodat töllem hát ne vedd-el,
Vétkeim tsomóját, kérlek Uram, mész-el,
'S tenger fenekébe bűnőmet temesd-el.

107. E' szók közti Magdolna vala síró szemmel,
Néha reménsséggel, 's néha félelemmel;
Idvezitőnk pedig tellyes kegyelemmel
Szóla Magdolnának ilyen értelemmel:

108. Ne félj, bennem reménlj Mária Magdolna:
Mint a' Jordán vize bűnöd ha ugy folya,
Bennem pedig hited 's reménsséged vólna,
Meg-térő szivedről bűnöd mind el-fogyna:

109. Ne félj, be nem reménlj, bűnődet el-hagyjad,
'S jó tselekedetre temagadat adgyad,
Az én országomért hazádat el-hagyjad,
'S örök életre mégy, csak szómat fogadjad:

110. Ne félj, be nem reménlj, mert hajó hitbé élsz,
Ha az idveiségért minden vétket le-tész,
Isten kegyelmében meg-újult szivet vész,
Az én alztalomnál tés egyik vendég lesz.

111. Ezen a' Magdolna igen meg-örüle.
Es az UR Christusnak lábaihoz üle,

Neim

Nem távozhatik-el semmiképen tőlle,
Tanítását hallja mind szive 's mind füle.

112. Urunknak szent testét gyakorta kenettel
Meg-kente Magdolna igaz szeretettel;
Lábait-is pedig keserves könyvekkel
öntöztén, törölte hajával 's kezével.

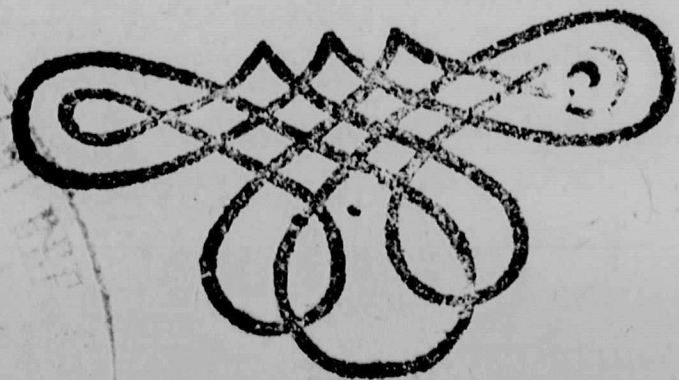
113. Tellyes életében szent életet viselt,
ördög tanácsának nem keresett hitelt,
Meg-térése után bűnnek nem adott helyt;
Mellyért, el-híszem, hogy örök életet nyert.

114. Innét minden ember tanuljon jobbúlást;
Senki ne szerezze a' bűnbe borúlást,
Melly utánna vonza a' kínban szorúlást:
Elj úgy, hogy pokolban a' tüzet meg-ne láss.

115. Légyen most itt végerővid Énekemnek,
Kit tükörül írtam minden vétkefeknek:
Szánom, hogy a' bűnnek sokan tsomót kötnek,
Es a' meg-öldásra nem-is igyekeznek.

116. Ezt harmincz-kettőben Ezerhat száz után,
Szép Pünköszt-havának kezdetére jutván,
Két Apostoloknak örvendetes napján
Írtam mindnyájunknak bűneit íratván.

V E G E.



Vége az Igen szép históriának